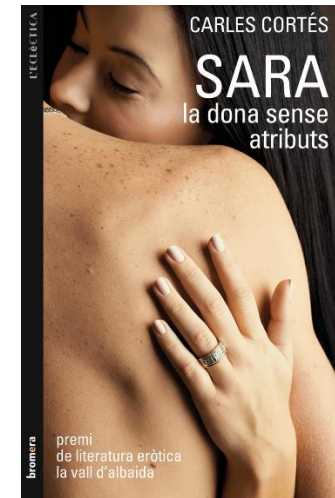

(REBECA-SARA: *LA VIE EN ROSE*)

Carles Cortès

T'ho mereixes. Un bon massatge. Una bona companyia al teu costat. Perquè qualsevol edat és bona per a aquestes coses. Gabriel, 25 anys, t'espera. Fes-te un regal. Dóna-li una alegria al teu cos de dona. Ben a prop: 652 958 768.

Han passat cinc anys. No podies imaginar com aquell anunci canviaria la teua vida. Per això has decidit viatjar, per allunyar-te del mal, de l'angoixa que has patit durant tot aquest temps. T'agrada aquest país on la xocolata té un millor sabor, més dolça, més aromàtica, més sensual... Una mica lluny en l'espai però prop en el pensament... Dos espais: Suïssa, on ara et trobes, i la teua terra, on tot va començar... *T'ho mereixes*, l'anunci. Encara conserves el retall de la premsa dins de la caixa vermella on has ficat el mocador blanc. Els teus records... La nota amb què l'Ismael feia publicitat del seu cos! Amb un nom ben angelical, Gabriel! La mateixa síl·laba d'acabament... Ismael, Gabriel, dos noms, dues personalitats. Quina nota més innocent! *T'espera*. I no vas voler deixar passar més temps. Aquella mateixa vesprada, després del café a la plaça Nova, sota les buguenvílies, vas agafar el mòbil i li vas telefonar. Havies llegit l'anunci en la secció de contactes del periòdic local. Premies el telèfon amb seguretat: mantenies la tranquil·litat. Amb tot, aguaitaves que no hi haguera ningú a les taules del costat, que no escoltaren la conversa que et disposaves a tenir. Amb el posat

ferm, amb les ulleres de sol encastades al nas, vas pronunciar suaument el seu nom. Ho recordes. *Gabriel? Ets tu?* La brevetat de la seua resposta. *Sí.* L'anticipació dels seus mots et va aportar fermesa i seguretat en tu mateixa. *Telefones per l'anunci?* Preguntava el jove. Com ho devia saber, tan prompte, aquell xicot, si no li havies dit res? *Sí. L'he vist al periòdic, avui mateix.* Un breu silenci en el qual temies acabar la conversa telefònica, però vas decidir-t'hi finalment. *Volia quedar amb tu.* I de nou el silenci. Ell s'hi avançà. *On vols que quedem?* Tu vas reaccionar de manera sobtada. *Vull que vingues a casa meua. Bé, no és ben bé casa meua. Estic de pas, és casa d'uns familiars.* No sabies per què però havies mentit; casa teua era casa teua, de ningú més. Et feia una mica de por pensar que un desconegut transgredira el lloc on vivies. T'era més còmode dir que estaves de viatge, que era l'habitatge d'algun cosí... *Què em cobraràs per...?* La veu del jove et va tallar. *Vols només un massatge?* Et va sorprendre aquella possibilitat que no havies previst. *També, primer un massatge. Després ja veurem.* El Gabriel de l'anunci t'havia entés perfectament. *Molt bé, preciosa, quan vols que quedem? Ens podem veure, si vols, ara mateix.* Vas dubtar. Volies dir que sí i no t'eixien les paraules. No sabies què havies de fer, com reaccionar. És clar, era la primera vegada que t'hi decidies. I sense saber de quina manera, la teua boca va articular unes paraules que pujaven des de la profunditat del teu desig més latent de dona, de dona que necessita un mascle, com siga... *Ara no, no pot ser. A les 10... A les 10 de la nit.* Havies pensat que així podries preparar la casa per a la visita esperada.

A més, necessitaves una mica de temps per a estar amb tu mateixa. Assimilar el que et disposaves a fer. Assaborir els moments previs, d'impaciència, d'imaginació, de curiositat, d'espera, d'excitació, de desig en augment. Tot plegat per a preparar el teu cos per a la nova experiència.

Com et dius? Una veu càlida que demanava el teu nom. *Rebeca.* Una segona mentida, un altre nom distint del teu, Sara. *I si em coneix? Quina vergonya, Déu meu! Millor que no sàpia realment qui sóc.* El xicot va respondre amb plena naturalitat. *Molt bé, Rebeca, dónam la teua adreça.* Li vas dir on l'esperaries. Va confirmar el preu que hauries de pagar per dedicar-te una hora. Et va semblar raonable. *Tens telèfon fix a casa? Necessite confirmar la cita, per seguretat,* et va dir. Ho vas trobar estrany. No volies que descobrira tampoc que la casa on us veuríeu era realment la teua. *No n'hi ha. Els meus familiars no hi passen massa temps. Tens el meu mòbil. Et deu haver eixit en la pantalla!* El jove s'hi havia conformat. Per què hauria de voler el teu número? De segur que s'havia adonat que era la primera vegada que usaves un servei d'aquestes característiques. Quina vergonya, Sareta! Vas prémer amb força la tecla que tallava la comunicació. Aquest era el teu artifice: una tal *Rebeca*, que estava de pas per aquella ciutat, havia quedat a les 10 de la nit amb un tal *Gabriel* a la casa dels seus cosins per rebre un massatge i alguna cosa més. Aquesta era la conclusió de la

telefonada. Només et calia esperar fins que arribara l'hora. Tan lluny com sembla tot i encara recordes el sotragueig dels batecs del cor. Semblaven perforar-te les costelles i la pell fins a eixir a l'exterior. Tot el teu cos sentia les pulsions més íntimes del sexe afamat que percebia que en poques hores podria recuperar part del temps perdut. Una punxada intensa naixia en el teu cony. Una sensació sublim, Sareta, deliciosa.

La teua casa, tres carrers més enllà de la plaça Nova, és un àtic de seixanta metres quadrats, amb una llar per a l'hivern, amb un gran terrat per a l'estiu, ple d'hortènsies que per l'hivern es troben latents, com el teu desig d'home en aquella vesprada que vas telefonar al *Gabriel*. Un jardinet al centre de la ciutat. Perquè, fins i tot, per l'hivern, sempre has tingut flors: els geranis, les petúnies, els crisantems, les margarides i les roses. *Aquesta ciutat sempre té un bon temps per a les plantes*, dius sempre a les persones que se sorprenen quan miren el terrat farcit de flors. Aquella vesprada d'hivern, del mes de gener, també feia sol; per això havies pensat que fer aquella telefonada era més senzill, fora, al carrer. I a la plaça Nova, al bar que tant t'estimes, havies decidit prendre un café i consumir l'acció que, des d'aquell matí, t'havia passat pel cap i, evidentment, per l'entrecuix. Amb el sol que traspassava per l'entrellaçat de buguenvílies de la paret que feia de mitgera amb la cafeteria del costat, vas decidir-te per aquell anunci que semblava el més suggeridor. *Va dirigit a dones grans, com jo. No li faré nosa a aquest jove. Ell ha de saber que nosaltres, les madures, també tenim necessitats...* El desig cobria la racionalitat del teu pensament. La força de la il·lusió, de l'esperança, pot arribar a ser immensa, extensa, com una gavina que plana per enmig de les grans extensions marines. Volaves per damunt de l'horitzó, de tots els records passats que t'havien aigualit les ganes de viure. Et senties distinta, com una dona nova, per això, durant tot el matí havies estat repassant, de manera inconscient, les tres pàgines de la secció de contactes i, finalment, t'hi havies decidit. La gran quantitat d'anuncis t'havia sorprés: no sabies que hi haguera tanta oferta de serveis, diguem-ne, *especials*. En un principi, dubtaves que una femella de la teua edat poguera beneficiar-se d'aquesta mena d'anuncis, ja que pensaves que era només una dèria dels homes casats que no se sentien suficientment satisfets amb les seues mullers i que buscaven altres companyes de llit, foren dones o homes. En el teu cas, volies un home que fera brollar la teua joventut. Aquests són els teus records, entre els quals sorgeixen les cançons d'Édith Piaf, per sempre, *Adieu mon coeur, C'est merveilleux, Hymne à l'amour, Il pleut*. Uns títols que encapçalaran les parts d'aquesta història, la teua, a mesura que parlem als personatges que envolten els teus records. Sents com plou, dins teu, al teu voltant; és el teu plaer, el teu present. Plou més enllà de les muntanyes que albires en el teu pensament, com un astor que plana

fins a la ratlla de l'horitzó, terra endins. Així, voles fins a les acaballes de la vida, cap als precipicis de l'avern, cap a la terra desconeguda. Construeixes la teua pròpia vida, l'enigma que cal resoldre.